

Rozhovor se zakladatelem Svátku sousedů, Atanasem Périfanem

Vzájemné hlídání dětí, nákup pro starší paní z vedlejšího vchodu, pomoc s nalezením míst k parkování. Tak začínal v 90. letech v Paříži Svátek sousedů. Iniciativa usilující o sblížení lidí, kteří spolu obývají jeden dům, ulici nebo čtvrť, je už pár let celoevropskou akcí. 30. května 2006 se k ní poprvé připojí i Česká republika. Jde o společenské setkání, otevřené všem, kteří chtějí lépe poznat své sousedy, každý přichodí by měl přispět svým dílem k občerstvení nebo ke společné zábavě. Tradici založil Atanase Périfan, bývalý francouzský poslanec, nyní místostarosta sedmnáctého pařížského obvodu a předseda občanského sdružení Immeubles en Fête.

Proč se Svátek sousedů slaví?

To bych mohl ilustrovat zážitkem ze slovinského Mariboru. Vyprávěli mi tam historku, jak svobodný muž z prvního patra jednoho domu, potkal během Svátku sousedů dívku z pátého patra a chce si ji vzít. Jinde na sídlišti žila osamělá stará paní, sousedé si jí během svátku všimli a rozhodli se jí pomáhat. V Liverpoolu našel nezaměstnaný mladík práci díky svému sousedovi. V Římě si sousedé během svátku domluvili, že spolu budou jednou za měsíc sportovat.

Kde jinde už svátek uspořádali?

Loňského ročníku se zúčastnilo 460 měst, například Atény, Luxemburg či Brusel. Někdo si možná pomyslí, že by raději trávil čas tím, že si bude s někým psát maily. Ale řekl bych, že i on, zvláště pokud bydlí daleko od domova, touží po užším přátelství a blízkém soužití s druhými.

Co když se lidé nechtějí angažovat, otevírat své soukromí, chtějí věnovat se pouze rodině?

To se dá pochopit. I mně, když přijdu domů po namáhavé práci, se chce zavřít dveře, lehnout si kanape, nalít si pivo a pustit televizi. Takhle se ale přece nedá žít pořád ! Obyvatelé různých evropských měst nám píšou, jak se nejdřív báli, že bude někoho sousedské setkání obtěžovat, pak byl ale podle nich večer moc hezký.

Svátku sousedů se snažíte dát rozměr širšího hnutí občanské pomoci. Není ale pro většinu účastníků, přece jen záležitostí jediného večera?

Svátek sousedů je teprve začátek. Záminka, jak se přiblížit druhým lidem, jak s nimi promluvit, sdílet své zážitky. Řekl bych snad jen to, že nemá cenu čekat na příležitost k další rozmluvě mezi sousedy až do příštího svátku.

Jak byste motivoval lidi, kterým by společné oslavy připomněly éru, kdy se slavilo povinně?

Svátek sousedů není povinnost. Neorganizuje ho stát. Jde tu o vzájemné sdílení, přátelství, radost z toho, že můžeme být spolu. Co děláme, když zveme přátele na večeři? Cestou z práce nakoupíme a upečeme třeba dort, abychom jim udělali radost. Svátek sousedů je vlastně totéž, jen s tou výjimkou, že své sousedy třeba ještě tolik neznáme. Je to způsob, jak najít přátele, mezi těmi, kdo bydlí hned vedle nebo naproti.

Rozhovor připravilo české občanské sdružení Svátek sousedů.

Více informací najdete na www.svateksousedu.cz